

[J. R. Poulsen.]

og mig om at sige vor Mening om dette Lovforslag. Det var naturligvis ikke, fordi der laa en politisk Fidus deri — det gjorde der selvfølgelig ikke —, men det var, fordi den højtærede Minister følte sig paa Linie med den af ham saa højt elskede Organisation „L. S.“. Det vilde være forkert af mig at holde den højtærede Minister længere i Spænding, og jeg vil derfor prøve paa at forklare mit Standpunkt. Hvis Regeringen og Regeringspartierne i Tide var gaaet ind i et virkeligt Arbejde for at løse Landbrugs-kriseproblemet, var dette Lovforslag sikkert aldrig fremkommet, thi ingen Landmand kunde nogen Sinde tænke sig at undlade til den fastsatte Tid at betale den Skat, som han er i Stand til at betale, og som skal betales, for at han kan faa Valgret. Saa længe det er muligt, bliver Skatten betalt, men det er jo desværre for manges Vedkommende ikke længere muligt. Man kunde derfor godt tænke sig, at et Forslag som dette var fremkommet som et Udslag af Regeringens politiske Samvittighed — hvis den har en saadan.

For at kunne stemme for et Lovforslag som dette maa man imidlertid efter min Mening have et nogenlunde klart Svar paa forskellige Spørgsmaal. Er Lovforslaget paakrævet under disse ekstraordinære Tilstande? Det mener jeg, det kan være, idet det viser sig nu, efter at Valglisterne er blevet berigtiget, at Halvdelen af Vælgerne i mange Kommuner, i alt Fald i Jylland, ikke er stemmeberettiget paa Grund af manglende Betalingsevne. Et Valg vil derfor mange Steder, synes det mig, være noget af en Parodi. Jeg deler fuldt ud mit Partis Synspunkt, som er dette, at for at man kan have Valgret til Amdsraadet, skal den paalignede Skat være betalt i rette Tid. Men der er jo nu ekstraordinære Forhold til Stede, som gør, at et Forslag som det foreliggende kunde tænkes gennemført som en Retfærdighedshandling over for de Medborgere, der ikke kan betale i rette Tid. Da jeg imidlertid er sikker paa, at dette Lovforslag vil skabe Præcedens for kommende Valg, og at vi derfra kan komme ind i Tilstande, hvor det, som mit Parti og jeg har som Grundsynspunkt i denne Sag, kunde blive slaaet over Ende, vil jeg nu ved Sagens tredie Behandling afholde mig fra at stemme. Jeg mener som nævnt, at Lovforslaget kan have sin Berettigelse som en Retfærdighedshandling, men jeg er bange for den politiske Side af Sagen.

Der er altsaa baade noget at sige for

og imod i denne Sag, og derfor kan jeg ikke finde et Standpunkt, der er mere rigtigt og retfærdigt end det at afholde mig fra at stemme. Jeg tror ikke, at det var den højtærede Ministers virkelige Jeg, der kom frem i Fredags, da han var saa forholdsvis elskværdig og kom med spøgefulde Bemærkninger. Jeg kunde tænke mig, at naar Ministeren nu kommer op og vil prøve paa at gendrive, hvad jeg har sagt, vil det virkelige Jeg komme frem, det andet Menneske, som man taler om i „Cirkus Juris“. Jeg skal imidlertid lade den højtærede Minister faa det sidste Ord i denne Sag. Jeg har taget mit Standpunkt og vil altsaa undlade at stemme ved den kommende Afstemning.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Ved Forelæggelsen af Lovforslaget her i Fredags tillod jeg mig at understrege den Kendsgerning, som jeg ikke syntes kunde være helt uden Betydning i denne Sag, at Lovforslaget er vedtaget af Folketinget med to Trediedele Majoritet. De to ærede Partier, der udgør Flertallet i Landstinget, har altsaa ment, at det er der ingen Grund til at tage noget Hensyn til. Jeg vil gerne spørge den ærede Ordfører (Rasmussen Flemløse), om der ikke, naar vi nu staar i den Situation, som af hans Partis Ordfører i Folketinget karakteriseredes paa den Maade, at ved de kommende Amdsraadsvag vil utvivlsomt mange, mange i Kraft af de gældende Skattebestemmelser uden egen Skyld blive berøvet deres borgerlige Rettigheder, hvad alle med Kendskab til de paagældende maa erkende er fuldkommen urimeligt — om der da ikke hos den ærede Ordfører melder sig den Tanke, at det dog var nærliggende at mene, at her foreligger et Tilfælde, hvor Landstinget burde tage Hensyn til, at to Trediedele af det folkevalgte Tings Medlemmer har stemt for dette Lovforslag, og at altsaa en aldeles overvældende Del af Vælgerbefolkningen staar bag det. Hvis Landstinget, skønt det selv erkender, at den saglige Baggrund for Lovforslaget er til Stede, overhovedet intet Hensyn vil tage i en Sag som denne til, at den møder med en saa stor Majoritet fra Folketinget, ja, da forekommer det mig, at vi her staar ved et Tilfælde, hvor ingen vil kunne modsige mig, naar jeg siger, at det er et fuldkomment *Overgreb* fra Landstingets Side.

Til de to meget ærede L. S.-Repræsentanter her i Landstinget skal jeg sige, at det, saa vidt jeg ved, er første Gang i de